

ОКРЕМІ АСПЕКТИ МЕТОДОЛОГІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ

Навчальний процес у вищих навчальних закладах України спрямований на підготовку освічених фахівців, які спроможні, з урахуванням наукового розвитку та руху України до євроінтеграції, ініціативно мислити, самостійно збагачувати свої теоретичні знання, застосовувати їх у діяльності, розвивати професійні навички та передавати свій досвід наступному поколінню.

Отже, успіх підготовки фахівців-професіоналів, в тому числі спеціалістів в юриспруденції, залежить від ряду факторів, одним з яких є самостійна робота студентів. В процесі навчання у ВНЗ, значна частина навчального матеріалу вноситься саме на самостійне опрацювання студентами для формування в них вміння навчатися і займатися науковою роботою.

Метою ж самостійної роботи є сприяння найглибшому засвоєнню студентами знань з різних дисципліни, зокрема з дисципліни «Цивільне та сімейне право України», ознайомлення їх з основними поняттями предмета, поглиблене вивчення теоретичних засад і практичних механізмів правового регулювання цивільних правовідносин, шляхів оптимізації нормативно-правової бази.

Одним з основних аспектів методології організації самостійної роботи студентів є створення методичних матеріалів, які передбачають опанування у повному обсязі навчальної програми та формування самостійності як особистісної риси та важливої професійної якості, сутність якої полягає в умінні систематизувати, планувати та контролювати власну діяльність.

Завданням самостійної роботи студентів є засвоєння певних знань, умінь, навичок, закріплення та систематизація здобутих знань, їх застосування при виконанні практичних завдань і наукових робіт, а також виявлення прогалин у системі знань із предмета.

Таким чином враховуючи вищевикладене визначимо, що самостійна робота студента – це самостійне виконання завдань та навчання студента, за визначеним науково-педагогічним працівником планом та під його контролем. Самостійна робота є основним засобом засвоєння студентом навчального матеріалу в вільний від занять час,

Самостійна робота студентів та відведений для неї час регламентується навчальним планом. Згідно навчального плану час самостійної роботи студентів повинен становити не менше 1/3 та не більше 2/3 загального обсягу навчального

часу, відведеного для вивчення конкретної навчальної дисципліни. Співвідношення обсягів аудиторних занять і самостійної роботи студентів визначається з урахуванням специфіки та змісту конкретної навчальної дисципліни, її значення, місця, дидактичної мети в реалізації освітньо-професійної програми, а також питомої ваги в навчальному процесі семінарських і практичних занять.

З тих навчальних дисциплін, де передбачено не лише засвоєння певного обсягу знань, а й вироблення необхідних практичних вмінь і навичок, обсяг аудиторних занять становить, як правило, близько 2/3, а з інших навчальних дисциплін – близько 1/3 загального обсягу часу.

Самостійна робота студентів забезпечується всіма навчально-методичними засобами, необхідними для вивчення навчальної дисципліни чи окремої теми. Для цього студентам рекомендується з метою належного самостійного вивчення теми – опрацьовувати наукову літературу, періодичні видання, які стосуються тематики самостійного опрацювання.

Методичне забезпечення самостійної роботи студентів повинне передбачати й засоби самоконтролю.

Результативність самостійної роботи студентів багато в чому визначається наявністю активних методів її контролю:

- вхідний контроль знань і умінь студентів при початку вивчення чергової дисципліни;
- поточний контроль, тобто регулярне відстеження рівня засвоєння матеріалу на лекціях, практичних та лабораторних заняттях і має на меті перевірку рівня підготовленості студентів з певних розділів (тем) навчальної програми, й також до виконання конкретних завдань;
- проміжний контроль по закінченні вивчення розділу або модуля курсу;
- самоконтроль, здійснюваний студентом у процесі вивчення дисципліни при підготовці до контрольних заходів;
- підсумковий контроль з дисципліни проводиться з метою оцінювання результатів навчання студентів на певному освітньо-кваліфікаційному рівні або на окремих його етапах у вигляді заліку чи іспиту. Підсумковий контроль включає семестровий контроль і державну атестацію студента;
- контроль залишкових знань і вмінь через певний час після завершення вивчення дисципліни.

Періодичний контроль відрізняється від поточного тим, що в ньому більше проявляється перевірочна функція. Він проводиться рідше, ніж поточний, і звичайно охоплює цілі розділи навчальної програми. Основними формами періодичного контролю є заліки та іспити.